

2

Eerste allochtone diaken van Limburg

Van Rwandese cel naar pastorie van Opgrimbie

8

Waarom Bilzen het politieke nest van Limburg is

Herverkiezing zet politieke verhoudingen op scherp

12

Spermabank voor zwarte bijen in Bosland

Heks onder de bijen moet de soort redden

Top of flop 16 - Woordzoekers 17 - De 7 Beste Uittips 18-19 - De 8 fouten 20 - Strip 20

2

HBvLPLUS

HET BELANG VAN LIMBURG
ZATERDAG 8, ZONDAG 9 EN MAANDAG 10 JUNI 2019

Interview

Door Koen Snoekx

Augustin Bokolo uit Congo

Eerste allochtone diaken van Limburg

Op pinksterzondag 9 juni wordt Augustin Bokolo (54) gewijd tot diaken in Maasmechelen. Hij is daarmee de eerste allochtone diaken in het bisdom Hasselt. Augustin ontvluchtte in 1995 zijn thuisland Congo voor de oorlog en belandde in 2009 ons land. "Ik heb veel miserie gekend in mijn leven, maar alles is goed gekomen", lacht Bokolo.

"Vier jaar lang onze kinderen moeten missen"

FOTO KAREL HEMERIJCKX

“Als diaken mag ik dopen, huwelijken inzegenen en assisteren bij de eucharistie. De eucharistie is hier wel heel anders dan in Afrika, veel rustiger vooral”

Augustin Bokolo, Diaken van Maasmechelen

Het is een stralende dag wanneer Augustin Bokolo ons ontvangt in de pastorie van Opgrimbie in Maasmechelen, waar hij met zijn gezin woont. Zijn ontvangst is bijzonder hartelijk, zijn lach enorm aanstekelijk. Augustin Bokolo werd in 1964 in Congo geboren. Hij was 23 toen hij in zijn thuisland een priesteropleiding aan het seminarie van de Witte Paters startte. “Tijdens mijn opleiding ben ik naar verschillende landen uitgestuurd als missionaris: in 1992 voor twee jaar naar Zwitserland, daarna een jaar naar Frankrijk en dan nog eens twee jaar naar Mali”, vertelt Augustin. In 1995 zou Augustin aan de studies theologie in het Franse Toulouse beginnen, maar dan barst de bom in zijn thuisland. “Mijn broer, die lid was van de rebellen, werd in 1995 in Oost-Congo vermoord”, zegt Augustin geëmotioneerd. “Omdat ook ik geëviereerd werd, ben ik in allerijl vertrokken en in mijn eentje gevlucht naar buurland Rwanda.” In Rwanda is Augustin helemaal op zichzelf aangewezen, tot hij in contact komt met de witte pater Jan Lenssen uit Opgrimbie. Dat contact zou nadien zijn leven redden. “Omdat ik door mijn missionariswerk over verschillende paspoorten beschikte, had de Rwandese overheid het vermoeden dat ik een spion was, waardoor ik in de gevangenis belandde. Ik dacht dat ik daar zou sterven, maar dankzij de hulp van pater Jan Lenssen hebben ze mij uiteindelijk toch vrijgelaten.”

Drie zonen

Augustin vond werk als onderwijzer in Rwanda en leerde daar ook zijn vrouw Jenny kennen. De twee trouwden en kregen drie zonen. “Uit dankbaarheid voor pater Jan Lenssen hebben we onze oudste zoon Jan genoemd”, zegt Augustin. Maar dan komt er opnieuw een zwarte bladzijde in het

leven van Augustin. “Door de oorlog in Rwanda werd nu de familie van mijn vrouw geëviereerd”, vertelt hij. “De beide ouders van mijn vrouw werden vermoord en Jenny kon niet anders dan Rwanda ontvluchten. Ze belandde uiteindelijk in Brussel, waar ze om humanitaire redenen werd opgevangen.” Augustin bleef alleen met de kinderen in Rwanda achter. “Omdat mijn kinderen niet veilig waren in Rwanda, heb ik ze aan een vriend toevertrouwd die in Oeganda woonde. Ik bleef alleen in Rwanda achter, tot ik ook zelf in het vizier kwam. Omdat mijn leven in gevaar was, moest ik Rwanda ontvluchten en heb ik asiel aangevraagd in Brussel. Kort daarna werd ik herenigd met mijn vrouw in België, maar onze drie kinderen waren nog altijd in Oeganda. Dat was een verschrikkelijk moeilijke tijd.”

Genocide

Na een verblijf in Brussel en Antwerpen kwamen Augustin en Jenny in 2009 in Maasmechelen terecht. “Kort na hun aankomst als vluchteling heb ik Augustin en Jenny leren kennen”, zegt Leo Kwanten, diaken van de pastorale Eenheid Sint-Franciscus in Maasmechelen. “Het viel ons meteen op hoe sereen zij met de horror van de genocide in hun thuisland omgingen. Die sereniteit had duidelijk te maken met hun diep geloof en hun godsvertrouwen. Toen al wisten we dat er voor hen een actieve rol zou weggelegd zijn in onze pastorale gemeenschap.” Maar eerst moesten Augustin en Jenny nog als humanitaire vluchteling erkend worden. Toen die erkenning in orde was, begon de strijd om hun drie zonen naar België te krijgen. Die strijd zou maar liefst vier jaar in beslag nemen. “Het was de bedoeling om onze kinderen met de hulp van Caritas naar België te krijgen, maar daar wilde ik niet op wachten”, zegt Augustin. “Ik ben op gevaar van eigen leven terug

naar Burundi gereisd waar mijn kinderen op dat moment verbleven, maar ik kreeg mijn kinderen niet mee. Het was verschrikkelijk om zonder hen opnieuw naar België te reizen.”

Sympathie

In september 2013 komt er dan toch een doorbraak en kunnen de drie zonen eindelijk naar België komen. “Op 21 september - ik zal die datum nooit vergeten - zijn Jan, Yercin en Yavan in België geland. Mijn vrouw Jenny had onze drie zonen ondertussen al vier jaar niet meer gezien. Dat weerzien was dan ook bijzonder emotioneel.” Augustin werkte ondertussen als bejaardenverzorger en Jenny was actief in het rusthuis. “Omdat Augustin en Jenny zoveel sympathie wisten op te bouwen in Maasmechelen wilden we hen hier graag inschakelen in de pastorale gemeenschap”, zegt diaken Leo Kwanten. “Eerst dachten we aan een opleiding tot parochie-assistent, maar toen duidelijk werd dat Augustin in Congo al een priesteropleiding had gevolgd is het idee gegroeid om hem te ‘roepen’ om diaken te worden.” “Vier jaar lang heb ik een opleiding tot diaken gevolgd”, zegt Augustin. “Ik ben heel blij dat ik nu tot diaken gewijd zal worden. Als diaken mag ik dopen, huwelijken inzegenen en assisteren bij de eucharistie. De eucharistie is hier wel heel anders dan in Afrika, veel rustiger vooral. Maar dat geeft wel de mogelijkheid om je meer te verdiepen in het geloof.” Diaken Leo Kwanten wil nog benadrukken dat Augustin geen diaken is geworden omwille van een personeelstekort in de kerk. “Nu gaan ze al een Congolees tot diaken wijden omdat ze hier geen mensen meer vinden”, hoor je dan zeggen. Maar dat is niet de reden waarom we voor Augustin hebben gekozen. Het is omdat hij ons raakt met zijn diep en consequent geloof dat hij diaken wordt.”

Limburg telt 17 priesters van buitenlandse origine

Gemeente	Land
Genk	Polen (2), Italië (1), Oekraïne (1)
Wellen	Italië
Zolder	Italië
Zutendaal	Italië
Alken	Italië
Tongeren	Congo
Houthalen-Helchteren	Congo
Maasmechelen	India
Pelt	Burkina Faso
Nieuwerkerken	Benin
Hasselt	Rwanda

Naast Augustin Bokolo, de eerste Limburgse diaken van buitenlandse origine, telt onze provincie nog 17 priesters van buitenlandse afkomst. Het merendeel van hen is van Italiaanse origine.

Gianfranco Falgari (57), Italiaans priester in Zutendaal

“Ik ben hier heel warm ontvangen”

Van alle buitenlandse priesters in Limburg zijn de Italianen het best vertegenwoordigd. Eén van hen is Gianfranco Falgari (57), sinds anderhalf jaar pastoor in Zutendaal-Wiemesmeer.

Gianfranco Falgari - met zijn bijna 2 meter een opvallende verschijning - werd 57 jaar geleden geboren in Bruntino, een dorpje in de Italiaanse stad Bergamo. “Bruntino ligt op de mooiste heuvels van Bergamo en telt een duizendtal inwoners”, vertelt Gianfranco. “Iedereen kent er iedereen.” Gianfranco was nog piepjong toen hij ‘geroepen’ werd als priester. “Op mijn achtste werd ik door de pastoor van het dorp gevraagd om misdienaar te worden. Op een zondag was ik naar de priester en de gelovigen in de mis aan het kijken en voelde en besliste ik: ik wil priester worden.” In 1985 - hij was toen 24 - werd Gianfranco tot priester gewijd. “De bisschop zond mij eerst voor drie jaar uit naar het dorp Civate al Piano waar ik vooral contact zocht met de jeugd. Daarna werd ik voor zes jaar uitgezonden naar Rome waar ik als priester in de buitenwijken actief was. Ik was er ook godsdienstleerkracht en heb er een catechistenploeg en scoutsgroep samengesteld.” Daarna werd Gianfranco opnieuw naar een andere plek in Italië uitgezonden. “Dit keer naar Bergamo, waar ik priester werd in een aantal dorpjes in de hoge bergen. Ik ben er uiteindelijk negen jaar gebleven.”

Buitenlandse missies

Gianfranco was 42 jaar toen hij begon aan zijn buitenlands avontuur. “Eerst werd ik naar Zwit-

serland gezonden, waar ik in het zuiden gevraagd werd om de Italiaanse gemeenschappen te dienen.” Ook daar was Gianfranco vooral actief met de jeugd. Na dertien jaar in Zwitserland kwam hij uiteindelijk in België terecht. “Omdat ik mij beschikbaar had gesteld voor nieuwe buitenlandse missies, kreeg ik de vraag van de bisschop van Hasselt om mij in Limburg over de Italiaanse gemeenschappen te ontfermen.” Gianfranco werd eerst naar het Instituut voor Levende Talen (ILT) in Leuven gestuurd om Nederlands te leren. “Een jaar lang heb ik daar Nederlandse les gevolgd. Toen ik dat voldoende onder de knie had, heeft de bisschop mij gevraagd om pastoor te worden in Zutendaal en Wiemesmeer en als medewerker in de Italiaanse gemeenschappen van Genk en Maasmechelen. Ik heb onmiddellijk ja gezegd.” Uiteindelijk werd Gianfranco op 16 september 2018 tot priester gewijd in de Federatie Zutendaal-Wiemesmeer. “Ik heb hier een heel warme en supervriendelijke ontvangst gekregen en voel me hier ook heel goed thuis”, zegt Gianfranco. “En, ik woon in een heel mooie pastorie.” Of het geloof in Zutendaal anders wordt beleefd dan in Italië. “Wat betreft christelijke tradities zijn er natuurlijk veel gelijkenissen, maar daarnaast voel ik dat er hier een sterke wens is naar een geloof dat interessanter, meer betrokken en meer participatief is. Ik zie dat als een uitdaging en zal mijn best doen om op dat vlak goede voorstellen te doen.” Heimwee naar zijn thuisland heeft Gianfranco niet. “Dankzij de moderne technologie heb ik veel contact met mijn familie in Italië en wanneer het mogelijk is, ga ik bij hen op bezoek.”

Van de 17 buitenlandse priesters die actief zijn in het bisdom Hasselt zijn er zes afkomstig uit Italië, drie uit India, twee uit Congo, twee uit Polen en één uit Rwanda, Benin, Burkina Faso en Oekraïne. “Sommigen zijn al tientallen jaren hier, anderen zijn recenter gearriveerd”, zegt Jente Vandewijver van het bisdom Hasselt. “Twee priesters die afkomstig zijn uit India zijn nog volop Nederlands aan het leren en hebben op dit moment nog geen vaste opdracht in een parochie of federatie. Eén Italiaanse priester is ondertussen met pensioen.” De priesters van buitenlandse afkomst zijn vaak op missie in ons land. “Dat wil zeggen dat ze hier op eigen verzoek zijn - na akkoord tussen de bisschoppen - of op vraag van hun oversten. Andersom zien we die beweging trouwens ook. Zo werken er ook heel wat Limburgers als priester of religieus in het buitenland.” Dat er zoveel buitenlandse priesters naar ons land komen, is volgens het bisdom Hasselt “een teken van openheid voor de wereld en van solidariteit en broederlijkheid vanwege de wereldkerk.” “Ooit werden de priesters die naar het buitenland gingen *fidei donum* genoemd, een geschenk van het geloof, naar een pauselijke encycliek van 1957. Zij brengen de frisheid van het geloof mee van hun thuisland.”